

Mesijansko Biblijska Studija -103
DESET ASPEKATA NAŠEG
SPASENJA

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

PREVOD NA SRPSKI JEZIK

DESET ASPEKATA NAŠEG SPASENJA

MBS 103

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

A Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što, još dok smo bili grešnici, Hristos je umro za nas

(Rimljani 5:8)

Postoje brojni termini i opisi koji uče istine povezane sa spasenjem. Neki od ovih termina su Biblijski, a neki su teološki, ali svi oni opisuju različite aspekte spasenja. Ove aspekte je dobro poznavati kako bi još više vrednovali Reč Božiju, kako bi rasli u milosti, i kako bi bolje razumeli stvari koje je Bog učinio za nas kada nam je omogućio spasenje.

I. REGENERACIJA

Prvi aspekt našeg spasenja je regeneracija. Temu o ovom aspektu podelićemo u šest delova: značenje reči, korišćenje reči, drugi termini koji se koriste, značenje regeneracije, priroda regeneracije, i rezultati regeneracije.

A. Značenje Reči

Pomalo teološka, ali jednostavna definicija reči „regeneracija“ glasi: Regeneracija je delo Božije u kojem Bog usađuje principe novog života u čoveka, a upravljačko raspolaganje dušom čini svetim.

Ova definicija regeneracije može se razbiti u tri dela. Prvo, regeneracija znači „čin Božiji u kojem On usađuje večni život“. Drugo, regeneracija znači „biti rođen odozgo“. I treće, regeneracija znači „biti rođen nanovo“.

B. Korišćenje Reči

Drugi deo aspekta regeneracije tiče se korišćenja reči „regeneracija“ onako kako je nalazimo u Pismima. Reč „regeneracija“ nalazimo samo dvaput kroz celo Pismo, i oba puta je to u Novom Zavetu.

Prvi put nije upotrebljena u odnosu na spasenje, već ima eshatološko ili proročko značenje u Mateju 19:28: ***A Isus im reče: 'Zaista, kažem vam: vi koji pođoste za mnom, o regeneraciji, kada Sin Čovečiji sedne na presto***

slave svoje, i vi ćete sediti na dvanaest prestola i suditi dvanaest plemena Izraelovih'.

Ovaj stih govori o **regeneraciji** nebesa i zemlje u smislu da će iznova biti učinjena nebesa i zemlja kao priprema za Mesijansko Carstvo. Regeneracija iz Matej 19:28 jeste ista ona o kojoj govori Isaija 65:17, gde Isaija prorokuje: ***Jer ja, evo, stvaram nova nebesa i zemlju novu.*** U kontekstu ovog odlomka (stihovi 17-25), Isaija ne govori o večnom nebu i zemlji, već o novom nebu i novoj zemlji Milenijuma, a to je ta ista **regeneracija** iz Mateja 19:28. Stoga, Matej i Isaija ne govore o ovom našem aspektu spasenja.

Drugo mesto gde nalazimo reč „regeneracija“ nalazimo u Titu 3:5b: ***nego nas On spasi po svom milosrđu - kupelji regeneracije i obnove po Duhu Svetome.***

U ovom odlomku Pavle govori o ovom aspektu našeg spasenja, i ovde regeneracija znači da je u vernika usađen novi život, a rezultat toga jeste spasenje. Ovo je jedini stih u celokupnoj Bibliji u kojem se zapravo koristi termin „regeneracija“ u svom soteriološkom značenju i kontekstu zajedno sa Duhom Svetim.

C. Drugi Upotrebljeni Termini

Treći deo aspekta regeneracije odnosi se na koncept regeneracije onako kako ga nalazimo u drugim terminima. I dok sam termin „regeneracija“ nalazimo samo dvaput u Novom Zavetu, a samo na jednom od ta dva mesta termin govori o spasenju čoveka, koncept, zamisao, ideja regeneracije uključena je u još šest izraza koje nalazimo u Pismima.

Prvi termin je izraz biti **nanovo rođen**. Ovo je mnogo učestaliji termin od izraza „regeneracija“, a biti nanovo rođen znači potpuno isto što i biti regenerisan (Jovan 3:3, 7; I Petrova 1:3, 23).

Drugi termin kojim se izražava regeneracija u Pismima jeste izraz „biti rođen od Boga“. Zato što vernik jeste rođen od Boga, u njega je usađen novi život, večni život. Biti rođen od Boga znači da je vernik regenerisan. Ovaj termin je često korišten od Apostola Jovana (Jovan 1:13; I Jovanova 2:29; 3:9; 4:7; 5:1, 4, 18).

Treći termin koji izražava ovaj isti koncept regeneracije jeste „dete Božije“, zato što vernici postaju deca Božija kroz sam čin regeneracije (I Jovanova 3:1-2).

Četvrti termin jeste izraz „novo stvorenje“ (II Korinćanima 5:17). Upravo zato šta jeste regenerisan, vernik se smatra novim stvorenjem.

Peti termin je „biti oživljen“. Vernik je oživljen samim činom regeneracije (Jovan 6:63; Rimljani 8:1-10; Efescima 2:1, 5).

Šesti termin je „rođen“, a to takođe izražava koncept regeneracije (Jakovljeva 1:18).

D. Sredstva Regeneracije

Četvrti deo aspekta regeneracije odnosi se na sredstva regeneracije. Sva četiri sredstva regeneracije rade zajedno ruku pod ruku, i sva četiri dešavaju se istovremeno. Nikako se ne radi o tome da su neki ljudi regenerisani na jedan način, a neki drugi na neki drugi način.

U suštini, postoje četiri sredstva kroz koja se regeneracija dešava: volja Božija, Duh Sveti, Reč Božija, i vera. Na ovom mestu, svakako bi trebalo pomenuti da postoji jedna stvar koja nikada nije dana kao sredstvo regeneracije, a radi se o krštenju. Postoji doktrina koja se naziva „Krsna Regeneracija“, a uči da sve dok osoba nije krštena, nije ni regenerisana; stoga je krštenje neophodno za spasenje. Ne postoji Biblijski temelj za Krsnu Regeneraciju. Već je ispravno da je krštenje nešto šta se događa posle nego šta je osoba primila Gospoda i već je spašena.

1. Volja Božija

Prvo sredstvo regeneracije jeste volja Božija, a ta volja je izvor regeneracije; vernik je regenerisan upravo voljom Božijom (Jovan 1:13; 5:21; II Korinćanima 5:17-18; Jakovljeva 1:18).

2. Duh Sveti

Drugo sredstvo regeneracije jeste Duh Sveti. On je istinsko sredstvo; On je istinsko sredstvo u smislu da je upravo Duh Sveti taj koji vrši regeneraciju. I dok Bog Otac hoće, Duh Sveti je taj koji čini delo regeneracije (Jovan 3:5-6; Titu 3:5).

3. Reč Božija

Treće sredstvo regeneracije jeste Reč Božija zato šta Reč oprema, opskrbljuje, provida sadržaj vere. Pre nego vernik može da bude regenerisan, on mora da veruje. Reč Božija kaže mu šta mora da veruje kako bi bio regenerisan, kako

bi postao dete Božije, kako bi bio nanovo rođen (Titu 3:5; Rimljani 10:17; Jakovljeva 1:18; I Petrova 1:23).

4. Vera

I četvrto sredstvo regeneracije jeste vera u smislu da je vera ljudska potrepaština koja omogućava Duhu Svetom da iznese novo rođenje. Novo rođenje regeneracije nikada se neće desiti odvojeno od vere. Ovu istinu uči nas Pismo na dva mesta. Prvi odlomak je Jovan 1:12a: ***A svima koji ga primiše dade vlast da postanu deca Božija.***

Drugo mesto u Pismu koje nas uči ovu istinu nalazimo u Galatima 3:26: ***Svi ste naime sinovi Božiji, po veri, u Hristu Isusu.***

E. Priroda Regeneracije

Peti aspekt regeneracije ima veze sa prirodom regeneracije. Priroda regeneracije tiče se jedanaest ključnih elemenata.

Prvi element jeste to da je regeneracija neophodna jer duhovno mrtva osoba ne može da odreaguje. Svaki čovek je rođen duhovno mrtav; stoga, svaki treba da bude regenerisan, da bude oživljen (Jovan 6:44, 65; Rimljani 8:8).

Drugi element prirode regeneracije jeste koncept rođenja i to u tome da je vernik „rođen od Boga“ (Jovan 1:13). Aktivno sredstvo ovog novog rođenja jeste Duh Sveti (Jovan 3:5-6).

Treći element prirode regeneracije jeste to da je temelj regeneracije krv Mesije. Osoba je regenerisana kada ima i praktikuje veru, ali temelj za to, razlog zašto Bog opšte bira da regeneriše osobu kada ta osoba poveruje, jeste upravo zbog krvi Hristove (I Petrova 1:17-19).

Četvrti element prirode regeneracije jeste da je to očitovanje moći. Niko ne može da regeneriše osim Boga. Niko ne može da usadi večni život osim Boga. Ovaj zaključak se može izvesti upoređujući dva odlomka: I Petrova 1:3 sa Rimljanima 1:4.

Peti element prirode regeneracije jeste to da je u pitanju temeljna promena: usađivanje samih principa večnog duhovnog života. Postoji jedna temeljna promena unutar karaktera osobe, i to tako da odjednom postoji široki ponor, jaz, između onih koji su u neverujućem, nespašenom stanju, nasuprot onima koji su u verujućem, spašenom stanju.

Šesti element prirode regeneracije jeste isto tako i da je to jedna trenutna promena, to nije postepena promena koja vodi u obraćenje. To nije proces koji vodi u posvećenje. Već je čovek pasivan u ovom iskustvu; to je trenutna promena učinjena moći Božijom posredstvom Duha Svetoga na temelju lično iskustveno iskazane vere.

Sedmi element prirode regeneracije jeste da joj se osoba ne može odupreti (Jovan 3:8). Poanta je u tome da, kada osoba jednom poveruje, posle toga ne može da kaže, „Nemoj da me regenerišeš.“ Trenutak u kojem osoba poveruje, jeste trenutak u kojem se događa regeneracija po automatici stvari; ne može joj se odupreti; ne da se zaustaviti.

Osmi element prirode regeneracije jeste da je ona uz sve to i misteriozna (Jovan 3:8). Ne postoji način da se objasni kako to da osoba koja je krenula i ide u Pakao, kreće se prema večnosti u Ognjenom Jezeru, odjednom prolazi kroz trenutnu, duboku i temeljnu promenu koja tu osobu dovodi u stanje večnog života. Odjednom, celokupna večna sudbina te osobe je promenjena; to je misterij. I to je jednostavna istina kojoj nas uči Reč Božija.

Deveti element prirode regeneracije jeste da je treba razlikovati od obraćenja. Obraćanje je ljudska strana, ljudski deo u regeneraciji. O obraćenju ćemo govoriti malo kasnije, jer to je drugi aspekt našeg spasenja. Ljudi ponekad pobrckaju obraćenje sa regeneracijom, ali to nije ista stvar. Priroda regeneracije jeste da je to delo Božije koje treba razlikovati od obraćenja, koje je ljudski odgovor i reakcija na regeneraciju.

Deseti element prirode regeneracije jeste to da se vera i regeneracija dešavaju istovremeno. Iako je vera potrebna da bi se regeneracija uopšte desila, osoba ne poveruje u jednom trenutku, pa onda bude regenerisana u nekom drugom trenutku. Niti se radi o tome da je vernik prvo regenerisan, a tek onda veruje. Već se vera i regeneracija trebaju posmatrati kao dve radnje koje se odvijaju istovremeno. Baš u trenutku kada osoba poveruje, baš u tom trenutku, dešava se i da je osoba regenerisana.

I jedanaesti element prirode regeneracije jeste njen odnos sa delotvornom milosti. Delotvorna milost ne utiče na regeneraciju, niti je pokreće; već je i ona, takođe, delo koje se događa istovremeno sa regeneracijom.

F. Rezultati Regeneracije

Šesta stvar koja se tiče aspekta regeneracije ima veze sa rezultatima. Postoje šest specifičnih rezultata regeneracije.

Prvi rezultat je novo rođenje; vernik je nanovo rođen upravo kroz regeneraciju (Jovan 1:13; 3:7; Jakovljeva 1:18).

Drugi rezultat jeste to da vernik sada ima novu prirodu. Ovo nije priroda koja je mrtva u svojim prestupima i gresima, već je to sada priroda koja je oživljena, koja je učinjena živom, koja je sada osetljiva na duhovne stvari, koja je sada osetljiva na ono šta Bog hoće da unese i stavi u taj život. Vernik je promenjen; regenerisan je, a to za rezultat ima novu prirodu (II Korinćanima 5:17; Galatima 6:15; Efescima 4:24).

Treći rezultat regeneracije jeste duhovno vaskrsnuće vernika. Baš kao što je vernik jednom bio mrtav, a sada je regenerisan; svaki vernik je sada duhovno vaskrsnuo. Uistinu, duhovno vaskrsenje će jednog dana postati temelj vernikovog fizičkog vaskrsenja u večni fizički život. I dok večni fizički život čeka na Uzdignuće, vernik već sada ima večni duhovni život. Ne-materijalni deo vernika već sada živi večno, jer je već sada duhovno vaskrsnut. Vernikovo duhovno vaskrsenje jeste sadašnja realnost iako njegovo fizičko vaskrsenje tek treba da se desi (Jovan 5:25; Rimljani 6:13; Efescima 2:5).

Četvrti rezultat regeneracije jeste novo stvorenje. Na vernika se gleda kao na nekog ko je stvoren nanovo, upravo zato jer je promena koju čini regeneracija toliko radikalna. Postoji tako temeljna i duboka promena u samoj prirodi vernika i tu promenu Biblija naziva novo stvorenje (II Korinćanima 5:17; Efescima 2:10; 4:24).

Peti rezultat regeneracije jeste večna sigurnost. Regeneracija je delo koje ne može da se poništi, niti da se opozove. Baš kao što fizičko rođenje ne može biti opozvano, osoba nikada ne može da se vrati u majčinu utrobu i da ostane tamo, na isti način, duhovno rođenje jeste delo koje ne može biti opozvano; ne može da se poništi (Filipljani 1:6).

Šesti rezultat regeneracije jeste da vernik sada ima novo iskustvo, on živi novim načinom života (I Jovanova 2:29; 3:9; 4:7; 5:14, 18). Sa ovim novim iskustvom, vernik može da nadvlada kušnje (I Jovanova 5:4, 16, 18). Sa ovim novim iskustvom, vernik ima promenjene životne stavove (I Jovanova 4:19; 5:1-2). Ovo novo iskustvo znači da je vernik naslednik koji će da nasledi određene stvari (Rimljani 8:16-17).

II. OBRAĆENJE

Drugi aspekt vernikovog spasenja jeste obraćenje. O ovom aspektu ćemo govoriti u pet zasebnih delova: značenje reči, različiti tipovi obraćenja, sredstva obraćenja, dodatne podele obraćenja, i primeri obraćenja.

A. Značenje Reči

Jedna od definicija obraćenja kao aspekta vernikovog spasenja glasi: Obraćenje je delo Božije u kome On uzrokuje da se regenerisani grešnik u svom svesnom življenju okrene ka Njemu u veri i pokajanju.

Logično, stoga, obraćenje dolazi posle regeneracije. Još jedan način da se definiše obraćenje jeste taj da se kaže da je obraćenje rezultirajući svesni čin regenerisanog grešnika u kojem se on, posredovanjem milosti Božije, okreće ka Bogu u veri i pokajanju.

Temeljno, osnovno, korensko značenje reči obraćenje jeste „okreće“. Neki govore o „obraćenim Jevrejima“, a pri tome misle na Jevreja koji je prestao da bude Jevrej i postao je Paganin, ali ovo nikako nije način na koji se termin „obraćenje“ koristi u Pismima. Obraćenje jeste okretanje, a u sebi nosi i pozitivni i negativni aspekt. Negativni aspekt obraćenja znači da se osoba okreće od greha; pozitivni aspekt znači da se osoba okreće ka Bogu. Obraćenje nije to da osoba prestane da bude Jevrej i da postane Paganin. Obraćenje je okretanje od greha i okretanje ka Bogu. Okretanje od greha naglašeno je kroz pokajanje; okretanje ka Bogu naglašeno je kroz veru. Stoga, ovo okretanje, ovo obraćenje, jeste razumevanje i mentalno prihvatanje određenih činjenica koje se odnose na osobu i delo Mesije: da je On umro za naše grehe, da je On bio pokopan, i da je On ustao iz mrtvih. Kulminacija ovoga je u predanju celokupnog svog bića Osobi o kojoj ove činjenice svedoče.

Razumeti obraćenje znači razumeti sama ta tri elementa obraćenja. Prvi element je spoznaja; osoba mora da zna od čega se okreće i ka kome se okreće. Drugi element je pristati i suglasiti se; osoba mora da prihvati i prizna da su te činjenice istina. I treći element jeste pouzdanje; osoba se zapravo pouzdaje, veruje i živi svoju veru u činjenice iz Evandjelja. Gde god da Biblija govori o obraćenju, to je uvek okretanje od greha, što jeste pokajanje, i okretanje ka Bogu, što jeste vera (Dela 9:35; 11:21; 15:19; 26:20; I Petrova 2:25).

B. Različiti Tipovi Obraćanja

Drugi deo ovog aspekta obraćenja ima veze sa različitim tipovima obraćenja. Postoje četiri vrste obraćenja o kojima se govori u Pismima.

Prvi tip obraćenje jeste nacionalno obraćenje. Jedan primer gde Biblija govori o nacionalnom obraćenju jeste obraćenje Ninive, kada se celi grad Niniva pokajao i obratio (Jona 3:10). Jednog dana će se dogoditi nacionalno obraćenje Izraela i sav Izrael će se spasiti (Rimljani 11:24-26).

Drugi tip obraćenja poznat je kao privremeno obraćenje, ali privremeno obraćenje nije istinsko soteriološko obraćenje. U ovim slučajevima, osoba ispunjava prva dva elementa iz obraćenja: spoznaju i pristanak, ali nikada ne ispuni treći: pouzdanje. Oni koje bi se moglo nekako opisati kao osobe koje su proživjele privremeno obraćenje jesu oni imaju znanje o sadržaju Evanđelja, i oni čak pristaju na to da su činjenice iz Evanđelja uistinu tačne, ali nikada ne ispune treći element da se pouzdaju i da žive veru. Stoga, privremeno obraćenje nije istinsko soteriološko obraćenje. Poanta je u tome da iako ljudi prihvataju istinu, oni se zapravo nikada ne pouzdaju i ne žive veru, i tako, zapravo nikada i nisu spašeni. Upitno je da li opšte postoje bilo kakvi Biblijski primeri ovog privremenog obraćenja, ali moguće je da su to možda: Dela 8:9-24; I Timoteju 1:19-20; II Timoteju 2:18; i 4:10. Ovo su mogući, iako ne i sasvim sigurno konačni, primeri toga što znači privremeno obraćenje.

Treći tip obraćenja poznat je kao istinsko obraćenje, a ova vrsta za rezultat ima spasenje. Istinsko obraćenje jeste obraćenje koje rezultira time da je osoba istinski provedena kroz sva tri elementa obraćenja: spoznaja, pristanak, i pouzdanje. Ovo iskustvo imaju samo oni koji su uistinu proživeli sva tri elementa: oni poznaju činjenice, oni pristaju i prihvataju te činjenice kao istinu, i oni žive pouzdavajući se u te činjenice. Oni veruju tim činjenicama za svoje spasenje, i oni su uistinu proživeli obraćenje što za rezultat ima spasenje.

Postoji i četvrti tip obraćenja koji je poznat kao ponovljeno obraćenje. Ovo ne znači da je vernik izgubio svoje spasenje i da ga je ponovo zadobio natrag, jer ovakav koncept ne postoji nigde u Pismima. Već ponovljeno obraćenje znači da je novi život pretrpeo određeno pomračenje, nekakav pad, ili neki oblik zastranjenja, ali posle toga je ponovno obnovljen. Ali, čak i bez da padnemo, naši životi treba da proživljavaju obnavljanje i ponovo obnavljanje i opet; to je ono na šta se misli pod ponovljenim obraćenjem. Ponovljeno obraćenje nikada ne bi trebalo pogrešno tumačiti kao gubitak spasenja i ponovno zadobijanje spasenja natrag; već je to obnavljanje spasenja kod onoga koji već ima spasenje (Luka 22:32; Otkrivenje 2:5, 16, 21-22; 3:3, 19). Ponovljeno obraćenje nije soteriološko, već ono ima veze sa posvećenjem.

C. Sredstva Obračénja

Treći deo u vezi sa aspektom obraćenja jesu sredstva. Postoje tri elementa kod sredstava za obraćenje.

Prvo, postoji delotvorno sredstvo ili delotvorni uzrok, a to je Bog. Bog je Onaj koji čini delo obraćenja (Jeremija 13:23; Jovan 1:13; Rimljani 9:16).

Drugi element kod sredstava obraćenja jeste pokretačko sredstvo ili pokretački uzrok. Pokretački uzrok obraćenja jeste volja Božija (I Korinćanima 6:9-11; Efescima 2:3-6).

Treći element kod sredstava za obraćenje jeste instrumentalni uzrok (instrumentalni u smislu sa kim ili sa čime se čini delo). Ono sa kim se čini delo jeste Reč Božija (Rimljani 10:17; I Korinćanima 3:5; Galatima 3:2).

D. Dodatne Podele Obračénja

Četvrti deo aspekta obraćenja jesu razgranavanja ovog aspekta. Postoje četiri ključne grane ovog aspekta.

Prva grana obraćenja jeste Autor. Autor obraćenja je uvek Bog (Dela 11:18; II Timoteju 2:25).

Drugo grananje obraćenja jeste u tome da čovek mora da saraduje u obraćenju i to tako da je on taj koji treba da se okrene od greha ka Bogu. U Starom Zavetu, reč „obraćenje“ upotrebljena je petnaest puta u odnosu na to da je Bog taj koji čini delo, ali je upotrebljena sedamdeset četiri puta u odnosu na to da čovek čini delo. U Novom Zavetu, upotrebljena je samo dva tri puta za Boga, ali je zato upotrebljena dvadeset šest puta za čoveka. Ova nam pokazuje da čovek mora da saraduje u obraćenju (Isaija 55:7; Jeremija 18:11; Dela 17:30).

Treća grana obraćenja jesu tri elementa obraćenja. Tri elementa su: intelekt, osećaji, i volja. Intelektualno govoreći, mora postojati promena pogleda ili perspektive (Rimljani 3:20). Emocionalno, postoji i dešava se jedna Božanska žalost (II Korinćanima 7:9-10). Voljno, postoji promena volje kod osobe, promena ciljeva i načina postizanja (Dela 2:38; Rimljani 2:4).

Četvrto grananje obraćenja izloženo nam je u Psalmu 119:59-60: ***Promislio sam svoje putove, i noge svoje okrenuo k svedočanstvima tvojim. Hitam i ne oklevam držati zapovedi tvoje.***

Izjava u ovom odlomku uči nas tri stvari. Prvo, u pripremi za obraćenje mora da postoji pažljivo preispitivanje svojih puteva i Božijih puteva (stih 59a).

Drugo, kao sam čin obraćenja mora da postoji odlučno okretanje prema Onome o kome Reč svedoči (stih 59b). I treće, dokaz obraćenja jeste poslušnost; poslušnost nije sredstvo obraćenja, već je dokaz da se obraćenje dogodilo (stih 60).

E. Primeri Obraćenja

Peti deo ovog aspekta obraćenja ima veze sa primerima obraćenja gde osoba jasno može da vidi očigledno okretanje od greha ka Bogu unutar Pisama: Pavle, u Delima 9:1-28; Lidija, u Delima 16:13-15; i čuvar tamnice u Filipima, Dela 16:19-34.

III. VERA

Treći aspekt spasenja vernika jeste vera. Ovaj aspekt ćemo obraditi u pet tačaka: značenje reči, vrste vere, priroda vere, garancija za veru, i karakteristike vere.

A. Značenje Reči

Postoje dva aspekta kod samog značenja vere. Prvi aspekt jeste to da je vera uverenje o istini koje je utemeljeno na svedočanstvu. Kako bi neko imao živu, funkcionalnu veru, takav mora da zna šta veruje. Mora postojati spoznaja, a potom mora da postoji uverenje da ono šta osoba zna intelektualno uistinu jeste istina (Luka 24:48; Jovan 3:11, 31-33; Dela 2:32; 3:15; 5:32; 10:39-43).

Drugi aspekt jeste to da vera znači „verovati“, ne samo u smislu da se veruje da su činjenice istina, već verovati u smislu da se osoba pouzdaje u te istine za svoje spasenje.

B. Vrste Vere

Drugi deo u aspektu vere ima veze sa različitim vrstama vere. Biblija nam govori o pet različitim vrsta vere.

1. Spekulativna ili Mrtva Vera

Prvo, postoji spekulativna ili mrtva vera. Spekulativna ili mrtva vera jeste zapravo verovanje u istinu bez da se ta istina prihvati. Ovo se može nazvati i „vera poput vakcinacije.“ Na primer, kada se neko vakciniše protiv određene bolesti, takvom se daje samo delić te bolesti, tačno onoliko koliko treba da osoba zapravo nikada ne dobije tu bolest.

U spekulativnoj ili mrtvoj veri osoba prima sasvim malo vere, ali nikada zapravo ne primi svu količinu potrebne vere. Kod takve osobe postoji jedno istorijsko i intelektualno prihvatanje istine bez ikakve moralne ili duhovne reakcije (Dela 26:27-28; Jakovljeva 2:19). Osoba prihvata istinu Evanđelja, ali se takva osoba nikada zapravo ne pouzdaje u tu istinu da bi bila spašena.

2. Privremena Vera

Druga vrsta vere jeste privremena vera. Kod privremene vere osoba veruje kada se suoči sa tom temom, ali nikada zapravo nema nikakvog rasta u veri. Ovde se radi o uistinu samo jednoj emotivnoj reakciji, ne o reakciji istinskog pouzdanja koje spašava. Takav prihvata istinu po svojoj savesti, ne po istinskom pouzdanju, tako da se nikada ne dešava stvarna regeneracija. Takav nije rođen nanovo, niti postoji obraćenje, okretanje od greha ka Bogu (I Jovanova 2:19).

3. Vera Koja Spašava

Treća vrsta vere jeste vera koja spašava, i to je vera koju osoba zapravo treba. Vera koja spašava jeste vrsta vere koja osigurava večni život. Vera koja spašava jeste pozitivno uverenje zapisano u srcu od Duha Svetoga o istini Evanđelja; to je vera srca koja se oslanja na obećanje Božije da će nas On spasiti u Mesiji. Ovo je istinska vera koja spašava. Ovo je vera koja svoj rezultat izražava u večnom životu.

4. Živa Vera

Četvrta vrsta vere o kojoj govori Biblija jeste živa vera. Živa vera jeste vera po kojoj osoba živi duhovnim životom, to je život vernika (Dela 26:18; Galatima 2:20; Jevrejima 12:1-2; I Petrova 1:5). Živa vera jeste dokaz o postojanju vere koja spašava. Živa vera pokazuje ne samo da je osoba spašena milošću kroz veru, već da osoba i živi milost kroz veru.

5. Vera Čudesa

Peta vrsta vere jeste vera čudesa. Vera čudesa jeste uverenje da će čudo biti učinjeno od Boga, a u korist osobe koja veruje. Ovo može i ne mora da prati veru koja spašava (Matej 8:13; 17:20; Marko 16:17-18; Jovan 11:22, 40). Samo verovati u to da Bog može da učini čudo, ne garantuje ama baš ništa. Osoba može da odluči da želi čudo bez da to prethodno proveri sa Bogom, a Bog može da odluči da ne učini to čudo.

Vera čudesa znači da je Bog obećao da će učiniti nešto čudesno, i u tim slučajevima, osoba čvrsto veruje da je to istina. Kada je Bog rekao Mojsiju da će On pretvoriti vodu u krv i da će On pretvoriti štap u zmiju, Mojsije je verovao da će Bog učiniti baš to što je rekao, to je vera čudesa. Vera čudesa nije vera u kojoj osoba izmišlja ili odlučuje za svoj račun koje će čudo Bog da izvede. Već je Bog taj koji objavljuje hoće li ili neće On učiti čudesno delo, i kada to osoba veruje, to je vera čudesa. Vera čudesa nije način na koji neko može da prouzroči da Bog izvede čudo; vera čudesa jeste kada osoba veruje Bogu kada On otkrije da će On učiniti nešto čudesno.

C. Priroda Vere

Treći deo o aspektima vere ima veze sa prirodom vere. Postoje tri stvari koje treba pomenuti u vezi sa prirodom vere. Sve tri stvari treba da budu prisutne da bi vera uistinu bila vera koja spašava.

Prva stvar je znanje. Mora postojati spoznaja zato što Evanđelje mora da bude shvaćeno. To je suštinski važno za veru i to je spoznaja koja mora da bude iskustvena (Rimljani 10:14-17).

Druga stvar u vezi sa prirodom vere jeste uverenje ili pristanak. Uverenje je pristanak i prihvatanje istine. Evanđelje mora da bude potvrđeno da je istina; Evanđelje mora da bude izjavljeno da je istina.

Treća stvar u vezi sa prirodom vere jeste pouzdanje. Pouzdanje je predanje istini. Treba se pouzdati u osobu za svoje spasenje, a ta osoba je Mesija.

D. Garancija za Veru

Četvrti deo o aspektima vere ima veze sa garancijom za veru. Na kom temelju se uči da osoba mora da veruje da bi bila spašena? Ovde, dve stvari treba da se kažu.

Prvo, postoji jedna univerzalna, sveopšta ponuda Evanđelja. Činjenica da Biblija nudi Evanđelje svima, univerzalno, garancija je za veru. Evanđelje se propoveda svim ljudima, i stavlja im se na znanje da, ukoliko poveruju, biće spašeni (Matej 11:28, 28:19, Dela 17:30-31).

Druga garancija za veru jeste dovoljnost Njegovog spasiteljstva. Činjenica da je On dovoljan da spasi sve jeste još jedna garancija za veru (Matej 11:28; Jovan 6.37).

E. Karakteristike Vere

Peti i poslednji deo aspekata vere odnosi se na karakteristike vere. Ima sedam karakteristika vere.

Prvo, vera je pozitivni element obraćenja. Negativni element obraćenja jeste pokajanje, ili okretanje od greha, a pozitivni element jeste okretanje ka Bogu, u veri.

Druga karakteristika vere jeste da je vera deo koji je ljudska potrepaština u spasenju; to je ono šta čovek mora da ima da bi bio spašen.

Treća karakteristika vere jeste potreba da se raspravi o poreklu vere. Četiri stvari treba da se pomenu kada govorimo o poreklu vere. Prvo, vera je poklon od Boga (Efescima 2:8; Kološanima 2:12; II Petrova 1:1). Drugo, sredstvo po kojem taj dar dolazi jeste uverenje u istinu, a to dolazi od Duha Svetog (Jovan 16:8; I Korinćanima 2:14; I Jovanova 2:20, 27). Treće, korištenje i izvršavanje onoga šta je ljudski deo, ljudska odgovornost (Rimljani 10:9; I Korinćanima 2:5; Kološanima 1:23; I Timoteju 1:5; 6:11). I četvrto, Reč Božija je ta koja daje sadržaj onoga šta osoba mora da veruje (Jovan 5:47; Dela 4:4; Rimljani 10:14, 17).

Četvrta stvar u vezi sa karakteristikama vere jeste da je objekt vere Bog i Njegovo celokupno otkrivenje. Vernik veruje Bogu; on veruje Njegovom otkrivenju, Njegovoj Reči, veruje da se On otkriva vernicima.

Peta karakteristika vere jeste sam sadržaj vere: ono šta osoba mora da veruje jeste Mesija. Tačno određeno, postoje tri stvari koja osoba mora da veruje u vezi sa Njim: prvo, da je On umro za naše grehe; drugo, da je On pokopan; i

treće, da je On ustao iz mrtvih treći dan (Jovan 3:15-16, 18, 36; 6:29, 40, 47-51; Dela 10:43; Rimljani 3:22; I Korinćanima 15:1-4; Galatima 2:16).

Šesta karakteristika vere tiče se tri elementa vere. Prvo, intelektualni element; mora da postoji spoznaja, pozitivno prepoznavanje istine. Drugo, emotivni element; mora da postoji pristanak, ubeđenje, o važnosti ove istine. I treće, voljni element; osoba mora voljno da odabere, odnosno da se pouzda u tu činjenicu.

Sedma karakteristika vere jeste odnos između vere i osećaja. Vera ne sme da bude definisana na temelju osećaja, niti može da se temelji na osećajima. Vera nije neophodno vezana sa osećanjima. Vera koja spašava nije samo pristanak na istinu, već istinsko pouzdanje u istinu, i u to opšte ne moraju da budu uključeni osećaji.

IV. POKAJANJE

Četvrti aspekt našeg spasenja jeste pokajanje. Ovaj aspekt ćemo diskutovati u tri tačke: značenje reči, Hebrejske i Grčke reči za pokajanje, i karakteristike pokajanja.

A. Značenje Reči

Pokajanje znači „promena koja je zapisana u svesnom življenju grešnika i po kojoj se on okreće od greha.“ Ljudi često brkaju pokajanje sa time da neko „žali zbog greha.“ Temeljno značenje pokajanja nije žalost nego „promena uma.“ Pokajanje je promena koja je zapisana u svesnom življenju grešnika, u umu grešnika, u kojoj on promeni svoje mišljenje o tome gde se on duhovno nalazi i zbog toga se okreće od greha.

B. Hebrejske i Grčke Reči

Drugi deo aspekta pokajanja govoriće o različitim Hebrejskim i Grčkim rečima iz kojih je izvučen koncept obraćenja.

1. Hebrejske Reči

Postoje dve temeljne Hebrejske reči koje bi trebalo pomenuti. Prva Hebrejska reč je **nicham**, a reč znači „pokajati se“ (Postanak 6:6-7; Izlazak 32:14; Sudije 2:18; I Samuilova 15:11).

Druga Hebrejska reč je **shuv**, a reč znači „okrenuti se,“ „okrenuti,“ „okrenuti se iza,“ „vratiti se.“ Ovo je glavna Hebrejska reč za Starozavetni izraz pokajanje.

2. Grčke Reči

Postoje tri Grčke reči koje se prevode sa Engleskom reči „pokajanje.“

Prva Grčka reč je **metanoia**, a reč doslovno znači „znati posle“ ili „spoznaja posle.“ To znači da osoba promeni mišljenje kao rezultat spoznaje koja je došla posle. Radi se o promeni životnog vođstva za budućnost. U tom smislu Grčka reč metanoia odgovara prvoj Hebrejskoj reči, **nicham**. To znači „pokajanje sa verom“ (Luka 24:47; Dela 2:38; 3:19; 5:31; 11:18; 26:20; Rimljani 2:4; II Korinćanima 7:10; II Timoteju 2:25; Jevrejima 6:1; II Petrova 3:9).

Druga Grčka reč koja u sebi nosi koncept pokajanja jeste **epistrepho**, a reč znači „okrenuti se,“ „okrenuti se iza,“ „vratiti se.“ Ova reč odgovara drugoj Hebrejskoj reči **shuv**, i takođe znači „pokajanje sa verom“ (Dela 15:3; 26:20; I Solunjanima 1:9).

Treća reč koja se ponekad prevodi kao „pokajanje“ jeste Grčka reč **metamellomai**, a reč znači „da osoba počne brinuti za nešto posle,“ „da osoba zažali zbog svojih učinjenih dela.“ Reč se odnosi na osećaj žaljenja. To je pokajanje bez vere, i jako je važno da ovo razumemo. I dok prve dve reči znače „pokajanje sa verom,“ ova reč znači „pokajanje bez vere“ (Matej 21:29, 32; 27:3; Jevrejima 7:21). Ova ista reč se koristi za Judu nakon što je on odlučio da je pogrešno to što je izdao Mesiju. Matej 27:3 kaže da se Juda pokajao; stoga, ljudi pitaju, „Ako se Juda pokajao, zar to ne znači da je on spašen?“ Odgovor je „Ne,“ zato što Grčka reč upotrebljena za pokajanje Jude nije prva Grčka reč, **metanoia**, niti je u pitanju druga Grčka reč, **epistrepho**, već je u pitanju treća Grčka reč, **metamellomai**, a ta reč jednostavno znači da je Juda požalio. Njemu je bilo žao, osetio je kajanje, ali ne radi se o pokajanju spasenja; radi se o pokajanju bez vere. Tako da je odgovor, „Ne, Juda nije spašen.“

C. Karakteristike Pokajanja

Treća točka ovog spektra pokajanja odnosi se na karakteristike pokajanja. Ima osam karakteristika koje treba pomenuti.

1. Negativni Element

Prvo, pokajanje je negativni element obraćenja; a to znači okrenuti se od greha (Dela 5:31; Jevrejima 6:19). Pozitivni element obraćenja, okretanje ka Bogu, jeste vera.

2. Konačni Čin Obraćanja

Druga karakteristika pokajanja jeste da je to konačni čin obraćenja.

3. Novi Odnos

Treća karakteristika pokajanja jeste koncept okretanja i to tako da se uspostavlja novi odnos, u kojem je učinjeno da se življenje i delovanje osobe kreće u različitom, suprotnom smeru.

4. Ekvivalent Vere

Četvrta karakteristika pokajanja jeste to da se ponekad pokajanje koristi kao ekvivalent za veru, ili kao pojam koji se naizmenično koristi umesto vere.

Četiri stvari mogu da se kažu u vezi sa činjenicom da se pokajanje ponekad izjednačava sa verom. Prvo, pokajanje je promena uma u odnosu na otkrivenu istinu Reči Božije (Luka 24:46-48; Dela 11:18; 20:21; 26:20; Rimljani 2:4; II Petrova 3:9). Drugo, Evanđelje jeste evanđelje pokajanja. Treće, poruka Jovana Krstitelja bila je poruka Izraelu da se pokaje. Kada je Jovan propovedao poruku pokajanja, on je govorio da oni treba da promene svoja razmišljanja i umove u odnosu na izvor i na sredstvo pravednosti. Njihov Farisejizam nije bio način postizanja pravednosti, već je Mesija način na koji se dolazi do pravednosti (Matej 3:2; 4:17). Četvrto, osoba treba da se pokaje i da promeni svoj um u vezi sa Mesijom (Dela 2:38; 3:19).

5. Izvori Pokajanja

Peta karakteristika pokajanja tiče se izvora pokajanja. Ovde postoji Božanska strana i ljudska strana. Sa Božanske strane, pokajanje je poklon (Dela 2:38; 11:18; II Timoteju 2:25).

Sa ljudske strane, postoje četiri stvari koje treba da se zabeleže u vezi sa izvorom pokajanja. Prvo je Reč Božija, ona daje osobi spoznaju kako i zašto treba da se pokaje (Luka 16:30-31).

Druga stvar jeste propovedanje Evanđelja, a to je poziv upućen ljudima da se pokaju, da promene svoje mišljenje u vezi sa Ješuom (Isusom), i da veruju u Evanđelje (Matej 12:41; Luka 24:47; Dela 2:37-38; II Timoteju 2:24-25).

Treća stvar je dobrota Božija i to tako da kada osoba duboko promišlja o dobroti Božijoj, to bi trebalo da odvede nevernika u pokajanje (Rimljani 2:4; II Petrova 3:9).

I četvrta stvar jeste disciplinovanje; ponekad će Bog da disciplinuje ljude kako bi ih pokrenuo ka pokajanju. To i jeste cilj disciplinovanja (Jevrejima 12:10-11; Otkrivenje 3:19).

6. Različito od Spasenja

Šesta karakteristika pokajanja jeste odnos između pokajanja i spasenja onako kako nam je to izneseno u I Solunjanima 1:9. Stvar koju treba primetiti jeste da je pokajanje uključeno u verovanje, ali se ne radi o odvojenom činu. Verovati uključuje promenu uma osobe koja veruje, a to jeste pokajanje. Tako da pre spasenja dolazi pokajanje, odnosno promena uma, na isti način na koji pre spasenja dolazi vera, ali to nikako ne bi trebalo posmatrati kao dva zasebna entiteta.

7. Posebni Rezultati Pokajanja

Sedma karakteristika pokajanja tiče se rezultata pokajanja za vernika i za nevernika. Za nevernika, pokajanje će za rezultat imati spasenje. Za vernika, pokajanje će za rezultat imati obnavljanje zajedništva (II Korinćanima 7:8-10).

8. Tri Elementa Pokajanja

I osma karakteristika pokajanja jeste to da postoje tri elementa pokajanja. Prvi element je intelektualni; osoba mora da spozna da na svoj prethodni život gleda kao na greh (Rimljani 1:32; II Timoteju 2:25). Drugi element je emotivni; mora da postoji žaljenje zbog greha. Još jednom, žalost sama po sebi nije pokajanje, jer je pokajanje promena uma, ali promena uma svakako treba da uključuje to da je osobi žao zbog greha (II Korinćanima 7:9-10). Treći element je voljni; osoba mora hteti da promeni svoj cilj i svoju svrhu (Dela 2:38; 8:22; Rimljani 2:4).

V. ISPOVEDANJE

Peti aspekt vernikovog spasenja jeste ispovedanje. Ispovedanje koje rezultira spasenjem razradićemo u tri tačke: značenje reči, karakteristike ispovedanja, i Pisma u vezi sa ispovedanjem.

A. Značenje Reči

Šta se misli pod „ispovedanjem,“ u onoj meri u kojoj se to odnosi na aspekt vernikovog spasenja? Sa te tačke gledišta, ispovedanje jeste verbalizovanje (stavljanje u reči, izgovaranje) sadržaja vere koja spašava: to da je Mesija umro za grehe vernika, da je pokopan, i da je treći dan ustao iz mrtvih u skladu sa Pismima.

Sadržaj vere mora na neki način da bude verbalizovan kao deo našeg spasenja. To može biti glasno izgovoreno, ali u većini slučajeva to se dešava u tišini. Koncepti se mogu razumeti posredstvom reči, tako i osoba razume Evanđelje posredstvom reči. Kada se poveruje u te reči, to je ispovedanje.

B. Karakteristike Ispovedanja

Druga tačka ovog aspekta ispovedanja u vezi sa spasenjem jesu njegove karakteristike. Dve karakteristike treba pomeniti.

Prvo, u smislu šta nije, ispovedanje nije „javno priznanje vere.“ Ispovedanje o kojem ovde govorimo nije to kada neko izađe ispred određenog auditorijuma i ispovedi da veruje u Ješuu Mesiju. To nije ispovedanje koje je povezano sa spasenjem. Osoba nije spašena tako šta izađe ispred grupe ljudi i kaže šta on veruje. Do tada, trebalo bi da je takav već spašen. Nadalje, to nema nikakve veze sa time da se izađe pred oltar. Kada Biblija govori o ispovedanju kao o aspektu spasenja, ona ništa ne govori o oltaru. Osoba koja izađe pred oltar možda uopšte nije ni spašena, već je moguće da reaguje emotivno na poziv. Ili je već spašena pre nego izađe pred oltar i onda je to samo iskazivanje vere.

Druga karakteristika jeste da ispovedanje pozitivno rezultira u spasenje samo kao deo vere. Verovati znači imati veru, a vera ima sadržaj; sadržaj vere izražava se verbalno. Još jednom, ispovedanje je verbalizovanje sadržaja vere.

Ispovedanje koje je rezultat spasenja nije izlazak pred grupu ljudi i „ispovedanje Ješue,“ niti je to izlazak pred oltar. Već je ispovedanje rezultat spasenja samo utoliko ukoliko je deo vere.

C. Pisma o Ispovedanju

Treća tačka o ispovedanju kao o aspektu spasenja jesu Pisma. Postoje dva glavna odlomka koja ovo uče.

1. Matej 10:32

Svakog dakle koji prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima.

U ovom kontekstu, Isus čini razliku između Jevreja koji veruju i Jevreja koji ne veruju. Oni koji veruju jesu oni koji će verbalno da ispovede da Isus jeste Mesija. Ali ovde, ispovedanje za rezultat ima spasenje samo zato šta u ovoj tački to jeste deo u kojem osoba veruje. Stih tvrdi da osoba mora da veruje.

2. Rimljani 10:9-11

Drugi bitan odlomak koji povezuje ispovedanje sa spasenjem jesu Rimljani 10:9-11. Ovo ispovedanje nije nešto što se razlikuje od verovanja tako da bi ispovedanje postalo preduslov za spasenje, jer bi to značilo da se spasenje postiže delima. Ovde, Pavle naizmenično koristi reči ***ispovediti*** i ***verovati***. On obe reči koristi dvaput, ali im zamenjuje mesta. Jednom, on prvo koristi jednu reč; posle, drugu reč koristi prvu u govornoj figuri koja se zove „kiazmo.“ Na ovaj način, vidimo da ono šta on misli pod ispovedanjem koje spašava jeste samo i jedino ispovedanje koje je potpuno isto što i verovanje.

Stih 9 kaže: ***Jer ako ustima svojim ispovediš Isusa kao Gospoda i srcem svojim veruješ da ga je Bog vaskrsao od mrtvih, bićeš spašen.***

U ovom stihu, ispovediti jednostavno znači verbalizovati treću tačku Evanđelja: da je Ješua podignut iz mrtvih. Verovati Evanđelje jeste to šta spašava. U ovom stihu, Pavle koristi „ispovediti“ kao prvu reč, a „verovati“ kao drugu reč. Potom, Pavle menja redosled reči, koristi „verovati“ kao prvu reč i posle „ispovediti“ u stihu 10: ***Jer srcem se veruje na pravednost, a ustima se ispoveda na spasenje.***

Ponovo, on jednostavno verbalizuje sadržaj vere koja spašava.

Naglasak na verovanju jeste samo u stihu 11: ***Pismo naime kaže: Svaki koji veruje u nj, neće se postideti.***

Iz ovih stihova, očigledno je da ispovedanje rezultira spasenjem samo ukoliko jeste deo verovanja.

VI. OPROST

Šesti aspekt našeg spasenja jeste oprost. Ovaj aspekt ćemo diskutovati u tri tačke: značenje reči, reči koje se odnose na oprost, i daljnje grananje oprosta.

A. Značenje reči

Prva tačka tretiraće sa pitanjem: Šta znači oprost? Oprost znači „ne uračunati nekome njegov greh.“ Kada Bog ne uzima u račun grehe vernika, verniku je oprošteno od Boga.

B. Reči Koje se Odnose na Oprost

Druga tačka aspekta oprosta tiče se reči koje se koriste da bi se izrazio oprost.

U Starom Zavetu, reč „oprosti“ upotrebljena je sveukupno pedeset-jedan put, a reč „oprost“ upotrebljena je dvadeset puta, i uvek se u tim primerima naglašava aspekt oprosta.

U Novom Zavetu, postoje dve glavne Grčke reči koje naglašavaju ovu istinu. Prva Grčka reč je ***aphieimi***, a znači, „otposlati,“ „otпустiti,“ „osloboditi.“ Pedeset-osam puta je ova reč prevedena u Engleskoj Bibliji kao „oprostiti“ i jedanaest puta kao „otпустiti.“ Ova reč snažno naglašava šta se dešava sa gresima osobe kojoj je oprošteno: gresi te osobe su otposlani; otpušteni, i vernik je slobodan od svojih greha (Rimljani 4:7).

Druga ključna Grčka reč je ***charizomai***, a to znači, „u potpunosti prevideti.“ Ova reč je utemeljena na korenu reči „milost.“ Ona naglašava ono šta oprost čini mogućim: Božija milost (Luka 7:42; II Korinćanima 2:7, 10; 12:13).

C. Daljnje Grananje Oprosta

Treći deo aspekta oprosta odnosi se na daljnje grananje. Postoje dve ključne grane.

Prva grana je o tome da sudija ne može da oprost zločincu. Samo viši autoritet to može. Stoga, ukoliko zločinac stane pred sudijom, sudija mora na neki način da kazni zla dela koja su povezana sa tim zločincem.

Druga grana jeste u tome da osoba treba opravdanje, a to znači da „bude proglašen pravednim.“ Kada je osobi oprošteno, ta osoba prima opravdanje, opravdana je od svojih greha. Osoba treba opravdanje upravo zato što sudija

ne može da oprostí zločincu, stoga, sudija mora da kazni ili zločinca ili njegovu zamenu. U slučaju vernika, ta zamena je Ješua.

VII. URAČUNAVANJE

Sedmi aspekt vernikovog spasenja jeste uračunavanje. Ovaj aspekt ćemo raspraviti u tri dela: značenje reči, tri uračunavanja, i sredstvo uračunavanja.

A. Značenje Reči

Kao aspekt spasenja uračunavanje znači „uračunati nekom drugom“ ili „staviti na račun drugog.“ Dobar primer gde se koncept uračunavanja koristi, ali ne u smislu spasenja jeste u Poslanici Filemonu 17-18: ***Ako dakle mene držiš za druga, primi njega kao mene. Ako li ti je u čemu skrivio ili je što dužan, to meni stavi u račun.***

Pavle na ovom mestu piše Filemonu u vezi sa odbeglim robom po imenu Onezim. On kaže Filemonu da, pošto je sada nekoć odbegli rob postao vernik, Filemon treba da ga prihvati sa dobrodošlicom i kao brata. Ukoliko je on pre nešto ukrao, Pavle kaže: ***to meni stavi u račun.***

Drugim rečima, „Ukoliko on tebi duguje bilo šta, izbriši to sa njegovog računa i stavi to na moj račun.“ Ono šta znači uračunavanje jeste, „uračunati nekom,“ „prebaciti na nečiji račun.“ Na ovom mestu reč se ne koristi u kontekstu spasenja.

B. Tri Uračunavanja

Drugi deo ovog aspekta uračunavanja odnosi se na tri velika uračunavanja, a sva tri imaju veze sa spasenjem.

Prvo veliko uračunavanje jeste uračunavanje Adamovog greha čovečanstvu (Rimljani 5:12-14). Upravo zbog prvog velikog uračunavanja Adamovog greha njegovom potomstvu, na sve ljude se gleda kao da su su-učesnici u prvom grehu kojeg je počinio Adam i kao rezultat toga, svi su sagrešili. To je razlog zašto je fizička smrt deo svake ljudske istorije.

Drugo veliko uračunavanje jeste uračunavanje ljudskog greha Mesiji. Kada je Isus umro na krstu, Bog je uzeo sve grehe sveta i stavio ih je na Njega; greh čovečanstva stavljen je na račun Mesije. Drugo veliko uračunavanje nalazimo u proroštvu o Mesiji u Isaija 53:1-6, a ispunjenje tog proroštva nalazimo u II Korinćanima 5:21 i u I Petrovoj 2:24-25.

Treće veliko uračunavanje jeste najvažnije kada ga posmatramo sa aspekta našeg spasenja: to je uračunavanje Mesijine pravednosti osobi koja veruje. Kao rezultat toga što je greh čovečanstva uračunat Mesiji, oni koji veruju imaju pravednost Mesije koja je njima uračunata (Rimljani 3:21-22; 10:4; II Korinćanima 5:21; Filipljanima 3:8-9).

C. Sredstva Uračunavanja

Treći deo u vezi sa aspektom uračunavanja tiče se sredstava uračunavanja: a to je Mesija kao zamena. Uračunavanje dolazi kao rezultat Mesijine zamenske žrtve (Jevrejima 9:14; 10:14).

VIII. POSVOJENJE

Osmi aspekt vernikovog spasenja jeste posvojenje. O ovom aspektu posvojenja govorićemo kroz četiri tačke: značenje reči, Grčka reč za „posvojenje“, daljnje grananje posvojenja, i efekti ili rezultati posvojenja.

A. Značenje Reči

Posvojenje znači postaviti dete u poziciju privilegije i autoriteta do koje stiže u svojoj zreloj dobi (Rimljani 9:4; Galatima 4:1-5). Kao aspekt spasenja, posvojenje znači da otkupljena osoba postaje sin ili kći Božija sa svim privilegijama koje sa sobom nosi pripadnost porodici Božijoj. Jovan 1:12 kaže: ***A svima koji ga primiše dade vlast da postanu deca Božija, onima koji veruju u ime njegovo.***

B. Grčka Reč za „Posvojenje“

Drugi deo aspekta posvojenja odnosi se na ključnu reč koja je upotrebljena. Grčka reč ***huiiothesia*** prevedena je Engleskom sa reči „posvojenje.“ Ova reč doslovno znači „postaviti nekog kao da je sin.“ Upotrebljena je sveukupno pet puta u Novom Zavetu, sa tri različita korištenja.

Prvo korištenje govori o Izraelovom posvojenju kao nacije, nacionalni narod Božiji (Rimljani 9:4).

Drugo korištenje govori o sadašnjem posvojenju svakog pojedinog vernika u porodicu Božiju (Rimljani 8:15; Galatima 4:5; Efescima 1:5).

I treće korištenje govori o konačnom posvojenju kada će vernik biti proslavljen. Konačno posvojenje jeste proslavljeno stanje (Rimljani 8:23).

C. Grananje Posvojenja

Treći deo o posvojenju kao o aspektu spasenja odnosi se na četiri daljnja razgranavanja. Prvo, sinovstvo jeste posledica regeneracije. O regeneraciji smo već prethodno govorili kao o prvom aspektu spasenja vernika.

Druga grana kod posvojenja jeste da je ono povezano sa primanjem Duha Svetog. Kada osoba veruje u Ješuu Mesiju, ta osoba prima Duha Svetog. Posvojenje je na neki način povezano sa dolaskom Duha Svetoga da prebiva i da živi u osobi koja veruje (Rimljani 8:15-16; Galatima 4:6).

Treća grana je, da kod posvojenja, Bog postaje Otac. Ovo je istina koja se posebno odnosi na Boga Oca i to tako da On postaje Otac vernika prilikom posvojenja. Prva osoba Trojstva nije samo Otac Gospoda Isusa Mesije, On je isto tako Bog i Otac vernika (Jovan 20:17). Ovo je jedan od nekolicine razloga što je ime „Otac“ ime koje posebno razlikuje Prvu Osobu Trojstva.

Četvrta grana koja se tiče posvojenja jeste da se istaknu tri termina koja se upotrebljavaju da opišu ovaj aspekt posvojenja. Prvo, čitamo o „Bogu Ocu našeg Gospoda Ješue Mesije“ (Rimljani 15:6; II Korinćanima 11:31; Efescima 1:3; Kološanima 1:3; I Petrova 1:3). Drugi termin je jednostavno „Bog Otac,“ različit od Sina (Galatima 1:1; Efescima 6:23; Filipljanima 2:11; I Solunjanima 1:1; II Solunjanima 1:2; I Timoteju 1:2; Titu 1:4; I Petrova 1:2; II Petrova 1:17; II Jovanova 3; Judina 1; Otkrivenje 1:6). Treći termin čini razlikovanje Sina od Oca. U ovim slučajevima razlikuje se Sin od Oca, dok se u prethodnoj kategoriji činilo razlikovanje Oca od Sina (Rimljani 1:7; I Korinćanima 1:3; II Korinćanima 1:2; Galatima 1:3; Efescima 1:2; I Solunjanima 1:3; 3:11, 13; II Solunjanima 1:1-2; 2:16).

D. Učinci ili Rezultati Posvojenja

Četvrti deo aspekta posvojenja jeste da se pomenu učinci ili rezultati posvojenja. Postoji sedam učinaka ili rezultata posvojenja.

Prvi efekt ili rezultat jeste da, kako je vernik sada dete Božije, on postaje primalac brige i saosećanja Božijeg (Luka 11:11-13). Ovo je pozitivni rezultat posvojenja.

Drugi efekt ili rezultat jeste da, zbog toga što deo odnosa otac sin jeste i disciplinovanje, vernik sada postaje predmet ispravke i discipline. Ovo je negativni rezultat posvojenja (Jevrejima 12:5-11).

Treći efekt ili rezultat jeste da zbog posvojenja vernik sada ima pravo da pristupi Bogu sa smelosti. Posvojenje znači da je vernik doveden u porodicu Božiju sa određenim pravima i privilegijama. Jedna od privilegija je da pred tronom Božijim može da pristupa sa smelošću (Jevrejima 4:14-16).

Četvrti efekt ili rezultat posvojenja jeste da postoji povećanje saobražavanja slici Sina Božijega. Deo posla koji Duh Sveti čini u životu vernika jeste da vernik raste unutar porodice Božije i to tako da ga sve više i više saobražava slici Sina.

Peti efekt ili rezultat posvojenja jeste to da vernici postaju naslednici i sunaslednici sa Mesijom. On je prirodni Sin Boga Oca, a vernici su posvojeni sinovi. Kao posvojeni sinovi vernici postaju sunaslednici sa Mesijom (Rimljani 8:17; Galatima 4:7).

Šesti efekt ili rezultat posvojenja jeste to da vernici postaju Mesijina braća. Time što su posvojeni u porodicu Božiju, vernici su postali braća Ješua u Njegovoj ljudskosti (Jevrejima 2:11).

Sedmi efekt ili rezultat posvojenja jeste sloboda. Postoji privilegij slobode u funkcionisanju unutar sfere milosti (Rimljani 8:14-15; Galatima 4:6-7).

IX. UVERENJE

Deveti aspekt spasenja vernika jeste uverenje. Uverenje nije baš potpuno jednako večnoj sigurnosti. Večna sigurnost uči da osoba nikada ne može da izgubi svoje spasenje ukoliko jeste spašena; i to jeste učenje Reči Božije. Bez obzira da li vernik veruje u večnu sigurnost ili ne veruje u to, svejedno je spašen; čak i oni koji veruju da mogu da izgube svoje spasenje, činjenica je da zapravo ne mogu. Čak i ako veruju da mogu po drugi put proživeti regeneraciju, zapravo ne mogu.

Međutim, uverenje je druga stvar. Uverenje je kada je vernik siguran da je spašen; kada vernik zna da ima spasenje. Da nikada ne mora da sumnja u svoje spasenje. Uverenje, kao aspekt spasenja, obradićemo u pet tačaka: pitanje uverenja, principi u vezi sa uverenjem, izvori uverenja, testovi uverenja, i Pisma koja govore o uverenju.

A. Pitanje Uverenja

Budući da uverenje nije isto što i večna sigurnost, je li moguće da osoba zna zasigurno, da odmara u toj sigurnosti, da je spašena i da je vezana za Nebo? To je pitanje.

B. Principi u Vezi sa Uverenjem

Drugi deo ovog aspekta uverenja ima veze sa tim da se razumeju određeni principi. Kako bi razumeli uverenje kao aspekt spasenja, moramo biti svesni tri ključna principa.

Prvi princip je razumevanje prirode spasenja. Priroda spasenja uključuje u sebi tri stvari. Prvo, spasenje je besplatni poklon od Boga i odvojen je od bilo kakvih zasluga; ne postoje nikakva dela niti zasluge koje osoba može da učini da zadobije spasenje; stoga, ne postoje niti bilo kakve ne-zasluge, suprotna dela, koja osoba može da učini kako bi izgubila spasenje. Druga stvar koju treba razumeti kod prirode spasenja jeste da je spasenje delo Božije za čoveka, a nikako i nikada delo čoveka. Sve šta ljudi mogu da naprave jeste da prime spasenje verom. Treća stvar koju treba razumeti u vezi sa prirodom spasenja jeste potpunost dela koje je Mesija učinio na krstu; Njegovo delo je završeno, potpuno, kompletno. Stoga, prvi princip leži u razumevanju prirode spasenja, da je spasenje poklon odvojen od bilo kakvih zasluga; da je spasenje delo Božije za čoveka, i da je spasenje završeno delo, u potpunosti kompletirano od Mesije na krstu.

Drugi princip koji se odnosi na uverenje kao aspekt spasenja jeste potvrđujuće svedočanstvo verničkog iskustva (II Korinćanima 13:5). Ukoliko je osoba istinski spašena postojaće potvrđujuća verujuća iskustva.

Treći princip jeste u prihvatanju verodostojnosti punine istine u obećanjima iz Biblije (I Jovanova 5:13). Biblija kaže da osoba može da zna da je spašena, stoga, osoba treba da veruje obećanjima Božijim.

C. Izvori Uverenja

Treći deo aspekta uverenja su njegovi izvori. Tri stvari ćemo raspraviti u vezi sa izvorima uverenja.

Prvi izvor je Reč Božija. Ako Reč Božija uči da je nešto istina i osoba veruje da je to istina, onda će takav imati uverenje o spasenju (Jovan 1:12; Rimljani 10:13; I Jovanova 2:7). Na primer, Biblija uči da su oni koji veruju deca Božija; i ukoliko oni veruju to šta ovaj stih kaže, onda će rezultat toga biti uverenje.

Drugi izvor uverenja jesu dela u životu vernika. Uistinu, osoba koja je uistinu spašena će to pokazati na neki način kroz nekakva dela. Iako dela ne spašavaju, vera koja spašava proizvodi dela, a ta dela jesu uverenje našeg spasenja (I Jovanova 2:3-5).

Treći izvor vernikovog uverenja jeste Duh Sveti. Biblija uči da Duh Sveti čini delo uveravanja; On svedoči zajedno sa duhom vernika da je vernik dete Božije (I Jovanova 2:27-29; 4:13).

D. Testovi Uverenja

Četvrti deo u vezi sa aspektom uverenja jesu testovi uverenja. Još jednom, čak ako osoba i nema uverenje, to ne znači da osoba nije spašena; moguće je da je takav spašen, ali mu nedostaje uverenje za to. Ukoliko osoba nema uverenje spasenja, ali želi da ga ima, postoji četrnaest testova koje takva osoba može da primeni. Trinaest tih testova utemeljeno je na Prvoj Poslanici Jovanovoj, jer je upravo Prva Jovanova Poslanica izuzetno snažno usredotočena na uverenje o spasenju. Jovan je pokušao da objasni ljudima kako da znaju da li uistinu jesu deca Božija, i jednom imajući to uverenje, da mogu dalje da rastu u svom duhovnom životu.

Prvi test nalazimo u I Jovanovoj 1:3-4: Da li uživaš u svom zajedništvu sa Bogom? Istinski vernik uživa u trenucima zajedništva sa Bogom. Ukoliko je odgovor „da,“ možeš biti uveren u svoje spasenje.

Drugi test je u I Jovanova 1:5-10: Da li je kod tebe prisutna osetljivost na greh? Ukoliko osećaš da poseduješ osetljivost na greh, ukoliko te veliki greh doslovno „ugasi,“ ukoliko se osećaš loše ili imaš teške i bolne probleme sa svojom savesti kada sagrešiš, to, takođe, može da bude uverenje u tvoje spasenje.

Treći test nalazimo u I Jovanova 2:3-5: Da li živiš u poslušnosti i pokornosti Bogu? Istinski vernik će biti poslušan zapovestima Gospodnjim. Da li si u pokornosti? Ako jesi, i to, takođe, može da bude upotrebljeno kao uverenje o spasenju.

Četvrti test nalazimo u I Jovanovoj 2:15: Kakav je tvoj stav prema svetu? Da li vidiš kod sebe da voliš svet više nego što voliš Boga? Ili, da li je Bog taj oko koga se sve u tvom životu okreće, ili je to svet? Ako je Bog centar tvog života i to je onda uverenje o tvom spasenju.

Peti test jeste u I Jovanovoj 3:2-5: Da li voliš Isusa Mesiju i da li čezneš za Njegovim povratkom? Ukoliko možeš da odgovoriš sa „da,“ onda je svakako i to uverenje o tvom spasenju.

Šesti test nalazimo u I Jovanovoj 3:4: Da li praktikuješ greh? Da li je greh nešto što se dešava stalno, po navici, u tvom životu? Svi ljudi greše, ali ako je greh nešto što se dešava po navici u tvom životu, to je onda problem; ako to nije tako, onda je i to uverenje o tvom spasenju.

Sedmi test jeste u I Jovanovoj 3:14: Da li u drugima proizvodiš da vole? Ukoliko si faktor koji proizvodi podele u Telu, onda svakako postoje pitanja na koje treba odgovoriti; ukoliko nisi neko ko utiče na proizvodnju podela, već si osoba čiji život hrabri i potiče druge da vole, onda da i to je uverenje o tvom spasenju.

Osmi test nalazimo u I Jovanova 3:22 i u 5:15: Da li živiš odgovorene molitve? Ukoliko nikada nisi iskusio ni jednu odgovorenu molitvu u celom svom duhovnom životu, onda svakako postoji potreba da se preispita tvoje spasenje. Ali, ukoliko vidiš Boga kako radi u tvom životu, ukoliko vidiš Boga kako odgovara na molitve u tvom životu, i to, takođe, jeste uverenje o tvom spasenju.

Deveti test je u I Jovanova 3:24 i u 4:13: Da li poseduješ unutarne svedočenje Duha Svetog? Duh svedoči unutar vernika da oni jesu deca Božija. Ukoliko poseduješ ovo unutarne svedočenje, i to, takođe, jeste uverenje o spasenju.

Deseti test nalazimo u I Jovanova 4:1-6: Da li imaš sposobnost da uočavaš razliku između duhovne istine i duhovne pogreške? Ukoliko ne poseduješ tu sposobnost da razlikuješ, onda postoji potreba da se kod tebe postave neka pitanja o tome da li se spasenje ikada i desilo. Ukoliko imaš ovu sposobnost da razlikuješ duhovnu istinu od duhovne pogreške, ukoliko poseduješ kapacitet da uočiš lažno učenje, i to, takođe, jeste uverenje o spasenju.

Jedanaesti test nalazimo u I Jovanova 4:1: Da li veruješ u temeljne doktrine Hrišćanske vere? Iako postoje neke stvari o kojima se vernici neće složiti između sebe, postoje i određene temeljne doktrine koje svi istinski vernici dele; o tome se govori kao o „temeljima vere.“ U ovim temeljima nema mesta za bilo kakvo neslaganje. Znači, ukoliko se ti hrvaš sa temeljima vere, to je onda ozbiljan i stvaran problem; ali, ako veruješ u temeljne doktrine Hrišćanske vere onda, da, i to je nešto šta može poslužiti kao uverenje o tvom spasenju.

Dvanaesti test nalazimo u I Jovanovoj 3:19-21: Da li poseduješ unutarni mir? Mir o kojem Biblija često govori nema nikakve veze sa time da si doneo ili donosiš odluku o Božijoj volji u tvom životu. Već to ima veze sa tvojim odnosom sa Bogom, sa time da znaš da su ti gresi oprošteni i da Bog više nije ljut na tebe. Ako nemaš ovakav mir, onda svakako postoje pitanja koja treba da se postave, ali ako imaš unutarni mir, i to, takođe, može biti uverenje o tvom spasenju.

Trinaesti test je u I Jovanovoj 2:7-11 i u 3:11-18: Da li voliš braću? Da li u srcu nosiš ljubav prema braći? Ako se neprestano nalaziš u nekakvom suprostavljenom taboru prema svoj braći, ukoliko čak osećaš neprijateljstvo i mržnju prema braći, onda bi mogla postojati ozbiljna pitanja oko toga da li si opšte spašen. Ukoliko uživaš da si u zajedništvu sa drugim vernicima, ukoliko se raduješ sastajanju sa njima, i to, takođe, može biti dokaz o tvom spasenju.

U četrnaestom testu govorićemo o nekim drugim testovima koji se temelje na drugim odlomcima iz Pisama. Postoje četiri testa izvan ovih već pomenutih, iako se u nekim slučajevima, svakako preklapaju iste teme i pitanja.

Prvi test je bratska ljubav u Jovanu 13:35. Ukoliko poseduješ bratsku ljubav, ljubav prema braći, to može biti uverenje za tvoje spasenje.

Drugi test je da volimo jedni druge iz Jovana 15:17. Ovo je potpuno isto kao i prvi test, i uistinu, već i samo ovo ponavljanje pokazuje da je najveći dokaz spasenja jedne osobe upravo to što vernici ljube jedni druge.

Treći test je svedočenje Duha Svetoga iz Rimljana 8:16. Uistinu, Duh Sveti svedoči zajedno sa duhom vernika da je vernik dete Božije. Istinski vernici imaju Duha Svetog koji prebiva u njima i koji svedoči njihovom nanovo rođenom duhu da oni jesu deca Božija.

I četvrti test jeste samopostavljeni test iz II Korinćanima 13:5: „Ispitajte sami sebe da bi ste videli jeste li u istini?“ Ispitajte sebe, posebno pre nego učestvujete u večeri Gospodnjoj kao što Pavle ohrabruje vernike da to učine u I Korinćanima 11:28, i vidite da li stojite u istini doktrinalno, moralno, i duhovno. Ako stojite, i to, takođe, jeste dokaz vašeg spasenja.

E. Pisma o Uverenju

Peta točka aspekta uverenja jeste da pogledamo u Pisma gde se ovaj aspekt uverenja jasno naglašava. Postoje četiri ključna odlomka iz Pisama koja definitivno tretiraju sa ovim pitanjem uverenja.

1. Jovan 20:31

A ovi su zapisani da uzverujete: Isus je Hristos, Sin Božiji, te da verujući imate život u imenu Njegovom.

Prema ovom stihu, Jovan je zapisao svoje Evandjelje da osoba može da poveruje da je Ješua Mesija, Sin Božiji, i da verujući, takva osoba može da zna da ima večni život u Njegovom imenu.

2. Kološani 2:2

da se uteše srca njihova povezana u ljubavi i da dođu do sveg bogatstva punine uverenja od razumevanja, do spoznaje tajne Boga i Oca i Hrista.

Jedna od stvari koju Bog želi za vernike jeste ***da dođu do sveg bogatstva punine uverenja od razumevanja***. Bog želi da kod vernika postoji ***punina uverenja*** o vernikovom spasenju, ***punina uverenja*** o delu Mesije u verniku u ovom svetu. Uistinu, Bog želi da vernik ima ***puninu uverenja*** o spasenju. On ne želi da vernik živi u sumnji. Vernik treba da je uveren u svoje spasenje i da odatle krene ka daljnjem rastu u zrelosti.

3. I Solunjanima 1:5

jer evanđelje naše nije k vama došlo samo u reči nego i u sili i u Duhu Svetome i u mnogostrukom uverenju. Takvi smo, kao što znate, bili među vama poradi vas.

U ovom odlomku, Bog hoće da vernik poseduje ***mногоstruko uverenje*** o svom spasenju. On želi da vernik živi u sigurnosti toga da je on dete Božije.

4. Jevrejima 6:17-19

Tako i Bog, hoteći baštinicima obećanja obilatije pokazati nepromenljivost svoga nauma, potvrdi ga zakletvom, da bismo kroz ta dva nepromenjiva čina, u kojima je nemoguće da bi Bog slagao, mi koji smo prebegli imali snažno ohrabrenje da se držimo nade koja je postavljena pred nas. Nju imamo kao sidro duše, i pouzdano i čvrsto; ona ulazi i u unutrašnjost iza zastora.

Naglasak ovde jeste u tome da, vernik, počivajući na Božijim nepromenjivim obećanjima može da poseduje ***sidro duše***, sidro uverenja da vernik jeste dete Božije.

X. PROSLAVLJENJE

Deseti aspekt, jedini budući aspekt našeg spasenja jeste proslavljenje. I dok preostalih devet aspekata jeste istina za ovde i sada, deseti aspekt je još uvek budućnost. Ovaj aspekt našeg spasenja diskutovaćemo u četiri tačke: značenje reči, Pisma u vezi sa proslavljenjem, priroda proslavljenja, i daljnje grananje proslavljenja.

A. Značenje Reči

Temeljno značenje proslavljenja jeste „stanje savršenstva.“ I to nas usmerava prema budućem stanju na Nebu kada vernici dosegnu stanje savršenstva. Vernik više neće da bude subjekt grešne prirode. Vernik čak više neće imati ni sposobnost da poćini greh.

B. Pisma Koja se Odnose na Proslavljenje

Drugi deo aspekta proslavljenja ima veze sa Pismima. Ključni deo Pisma u vezi sa proslavljenjem jesu Rimljani 8:28-30: ***Znamo pak da onima koji ljube Boga sve proizlazi na dobro, onima koji su po njegovoj odluci pozvani. Jer koje predvide, te i predodredi da budu suoblićeni liku Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom. A koje predodredi, te i pozva; i koje pozva, te i opravda; a koje opravda, te i proslavi.***

U ovom odlomku Pavle pominje neke od sadašnjih aspekata vernikovog spasenja. Potom, on ističe da, baš kao vernik sada iskustveno proživljava sadašnje aspekte spasenja, svaki vernik će zasigurno iskusiti i budući aspekt svog spasenja: proslavljenje, u kojem vernik doseže stanje savršenstva.

C. Priroda Proslavljenja

Treći deo aspekta proslavljenja ima veze sa prirodom proslavljenja. U ovom aspektu, pomenućemo sedam stvari.

1. Svetost

Prva stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da je proslavljenje sveto. Kada vernik dosegne proslavljeno stanje, on će biti savršeno svet, više neće biti podločan grehu (Kološani 1:22). Vernik više neće imati ni sposobnost, niti kapacitet da poćini greh.

2. Sloboda od Spoticanja

Druga stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da će vernik biti slobodan od spoticaja (Filipljani 1:10). Više neće biti kamena spoticaja, više neće biti zastranjivanja; nijedna od ovih stvari više neće postojati, jer više čak ni sposobnost da se sagraši neće postojati.

3. Pročišćenost

Treća stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da će vernik biti testiran i pročišćen (Filipljani 1:10). Pročišćenje će uništiti svaku nečistotu; neće više biti ni drva, ni sena, ni slame. Vernik će uistinu dostići stanje savršenstva.

4. Besprigovornost

Četvrta stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da će vernik biti **besprigovor** (I Korinćanima 1:8). Neće biti ništa loše što će bilo ko moći da kaže o verniku; vernik će biti besprigovor.

5. Besprekornost

Peta stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da će vernik biti besprekoran; biće slobodan od bilo kakve pogreške (I Solunjanima 3:13; 5:23). Vernik neće moći da pronade pogrešku kod sebe, a ni bilo ko drugi neće moći da pronade bilo kakvu pogrešku. Kada vernik dosegne stanje savršenstva, on će biti istinski besprekoran, u svojim očima, u očima drugih, i u očima Božijim.

6. Bez mane

Šesta stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste to da će vernik biti slobodan od bilo kakve mane ili bore (Efescima 5:25-27). Slobodan od bilo kakve mrlje ili mane znači da u svakom pogledu biti bez ikakve ljage; slobodan od bora znači da neće moći da se pronade nikakav znak starenja. Ovaj odlomak uči da je jedan od ciljeva sadašnjeg procesa posvećenja to da se privede Crkva, Telo Mesijino, u proslavljenom stanju. Proslavljeno stanje zahteva da Telo, baš kao i svaki pojedinac u njemu, bude oslobođen od svake nesavršenosti: **bez ljage ili bore ili čega takva**. Uistinu, vernik će biti slobodan od svega toga.

7. Potpuna Spoznaja

I sedma stvar u vezi sa prirodom proslavljenja jeste potpuna spoznaja o kojoj nam se govori u I Korinćanima 13:9-12. Pavle kaže u stihu 12: **a tada ću spoznati kao što sam i spoznat**. Ovo se ponekad razume da znači kako će vernik znati onoliko koliko zna i Bog. To nikada neće biti istina zato što je Bog sveznajući, a vernici nikada neće postati sveznajući. Jer da bi vernik bio sveznajući to bi značilo da vernik mora postati Bog. Vernik nikada neće biti moćan kao što je Bog moćan, vernik nikada neće znati onoliko koliko Bog zna.

Ono šta ovaj odlomak znači jeste da će vernik spoznati sebe u potpunosti; više neće da iznenađuje samog sebe sa nečim šta je uradio. Poznavaće sebe u potpunosti, baš onako kako je u potpunosti spoznat od Boga koji zna baš sve o njemu. Odlomak znači da kada vernik dosegne stanje proslavljenosti, stanje savršenstva, on će dosegnuti sam epitom spoznaje stvorenja, vrhunac onoga šta kao stvorenje može da spozna. Ali, vernik nikada neće dosegnuti epitom spoznaje Stvoritelja. Sveznajući on neće postati, ali će sebe spoznati u potpunosti, baš onako kako je i spoznat.

D. Daljnje Grananje Proslavljenja

Četrvi deo aspekta proslavljenja tiče se daljnjeg razgranavanja. Postoji pet daljnjih grananja proslavljenja.

Prvo grananje jeste da se proslavljenje tiče uskrslog tela (Rimljani 8:23; I Korinćanima 15:50-58; II Korinćanima 4:17; 5:1-5; Filipljani 3:20-23). Nematerijalni deo čoveka biće proslavljen i usavršen tek posle smrti; međutim, iako nematerijalni deo čoveka ide u Nebo, to neće biti istina za materijalni deo čoveka. Materijalni deo čoveka biće pokopan; biće podvrgnut raspadljivosti i konačno će da se dezintegriše i da postane prah zemaljski. Jednom kada telo bude vaskrsnuto iz mrtvih i ono će da postigne proslavljeno stanje. U tom trenutku će da bude dostignuto potpuno proslavljenje; proslavljenje duše i tela. Stoga, prva grana vernikovog proslavljenja odnosi se posebno na fizičko vaskrsenje tela.

Drugo grananje jeste to da proslavljenje znači potpuno opravdanje i potpuna odbrana vernika (Rimljani 8:31-39). Na toj tački, sve šta su vernici tvrdili, sve šta su vernici verovali, sve čemu su se nadali, biće u potpunosti odbranjeno i opravdano. Stoga, Pavle pita u stihu 33: **Ko će podići tužbu protiv izabranika Božijih?** A, odgovor na to bi bio: „Niko.“

Treće grananje jeste to da je proslavljenje povezano sa uklanjanjem sadašnjeg stvaranja (Rimljani 8:20-22). U konačnici, ovo sadašnje stvoreno moraće biti uklonjeno pre nego bude dosegnto konačno proslavljeno stanje sa novim nebesima i novom zemljom.

Četvrto grananje jeste u tome da je Duh Sveti залог vernikovog proslavljenog stanja (II Korinćanima 1:22; 5:5; Efescima 1:14). Na primer, kada osoba položi залог ili kaparu na kuću, takav kaže da je spreman da razgovara u dobroj veri; sa svim drugim šta već ide uz to, i on će u konačnici da plati kuću u potpunosti. Duh Sveti je залог da osigura i uveri vernika da Bog misli ozbiljno, da Bog namerava da ispuni obećanje koje je On načinio da će vernik jednog dana biti proslavljen. Tako da, vernici sada imaju Duh Sveti koji prebiva u njima kao залог njihovog budućeg proslavljenja. Činjenica da On jeste u verniku garantuje da će vernici dosegnti stanje savršenstva u životu koji dolazi.

I peto grananje proslavljenja jeste da će ono doći u vremenu vernikovog primanja baštine (Efesci 1:13-14; I Petrova 1:3-5). Kada vernik bude primio svoje konačno nasleđe, to će takođe značiti da je u potpunosti proslavljen.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a činilo mi se dobro da prevodim Biblijske tekstove iz Engleske verzije prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012.

Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca.

Prevod: Branko Gotovac 2019.